

In de AANVAL!

F.C. van der Sluis

kluitman

Hoofdstuk 1

De verhuishwagen rijdt een straat in met aan beide kanten precies dezelfde rijtjeshuizen. Saaie vierkante blokken van twee verdiepingen en een schuin dak met rode dakpannen, bijna zoals op een kindertekening. Kinderfietsjes en vuilnisbakken sieren de piepkleine voortuintjes. De grijze, samengepakte wolken maken het er niet vrolijker op.

Een man met een pet achterstevoren op zijn hoofd loopt naast een meisje op een step. Haar ogen gaan schuil onder een helm en haar knieën en ellebogen zijn bedekt met bescherming. Glimlachend steekt hij zijn hand naar ons op, alsof hij wil zeggen: welkom in ons dorp.

Mama groet al net zo vrolijk terug, alsof ze hier al jaren woont, en rijdt door.

‘Is dit het?’ vraag ik vol afgrijzen als de wagen een paar meter verder tot stilstand komt. In mijn herinnering zag het er beter uit, maar dat komt waarschijnlijk doordat ik er toen nog niet hoefde te wonen.

‘Dit is het,’ bevestigt mama en ze negeert mijn ongenoegen. Trots opent ze het portier en met haar armen vol spullen loopt ze de twee brede treden op voor de donkerblauw geverfde voordeur. Deze blokkendoos is in alles anders dan ons oude huis.

Nur 283/W052101

Bisac JUV032150

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXI Tekst: F.C. van der Sluis

Omslagontwerp en illustraties: Kristel Steenberg

Foto's omslag: Shutterstock

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl

BIJ KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

Mama en ik woonden in een gezellig appartement op de zesde verdieping. Vanuit mijn kamer had ik uitzicht over de hele stad.

Het gezicht van Cas verschijnt achter het raam en hij haast zich naar buiten om ons te komen helpen.

‘Dat hebben jullie snel gedaan.’ Hij duwt een blonde krul achter mijn moeders oor voordat hij haar kust. Daarna steekt hij zijn hand naar mij uit.

Cas is oké, maar hij hoeft me niet te aaien alsof ik een huisdier ben.

De verhuismannen sjouwen de dozen naar binnen, terwijl ik mijn voetbal voorzichtig tevoorschijn vis. Met de bal onder mijn arm probeer ik ongezien achter de brede rug van een verhuisman het huis binnen te gaan.

De parketvloer vertoont kale plekken en kraakt onder het gewicht van onze voeten.

‘Is dat alles wat je bij je hebt?’ klinkt een snerpende stem vanuit de hoek van de gang. Ella knikt naar mijn voetbal. ‘Meer heb je zeker niet?’

Ik negeer haar opgetrokken neus en over elkaar geslagen armen.

Ole komt de trap af gerend. Zijn lichte haren dansen bij iedere trede op zijn hoofd. ‘Hoi, Sara,’ zegt hij zachtjes, na een snelle blik richting zijn zus.

‘Saar, ga eens aan de kant.’ Mijn moeder botst met haar rug tegen mijn schouder als ze samen met Cas een bank naar binnen tilt.

‘Sorry, hoor.’ Geirriteerd doe ik een stap opzij.

Ik kijk naar de woonkamer van Cas. Er staan al twee banken.

Wat moeten we met een derde?

Mama recht met een rood hoofd haar rug. ‘Waar wil je hem hebben, schat?’

Schat. Verschrikkelijk! Dat heb ik haar al heel lang niet meer horen zeggen. Behalve tegen mij dan.

Onze donkergroene bank voelt misplaatst in de bruine inrichting van Cas. Als een verdwaald worstje op een kaasplankje. Hij stond veel mooier in ons kleurrijke interieur. Het was misschien een bij elkaar geraapt zootje, maar het was wel óns zootje. Van wat hier staat, voelt niks als van ons. Zelfs onze bank niet.

Weer lijkt ik in de weg te staan als een verhuizer zijn lompe schoenen bijna boven op die van mij zet.

Ik stap naar achteren en knal met mijn rug tegen een door Cas gemaakte kast aan. Hij begint te schudden en de schoolfoto's van Ella en Ole die erop staan, vallen met hun gezicht naar voren. Weg zijn de melktanden, fietsenrekken en beugelbekkies.

Ik vlucht de gang in en hou de bal naar Ole omhoog. ‘Hé, potje voetballen?’

Ole hobbelt achter me aan naar buiten.

Na al die verplichte bezoeken en zelfs een rampzalige kampeervakantie weet ik inmiddels een beetje hoe Ella en Ole in elkaar steken. Ella is de gemene stiefzus, waar je altijd over leest in sprookjes. Omdat ze een paar maanden ouder is dan ik, denkt ze dat ze de baas over me kan spelen. Zo moet ik volgens haar altijd in het midden zitten achter in de klusbus van Cas, omdat het nu eenmaal haar vaders auto is. Pech voor haar dat mijn ouders me hebben geleerd om me nooit door iemand te laten vertellen wat ik moet doen. Al heeft mama daar zelf regelmatig spijt van, als ik bijvoorbeeld weer eens mijn sporttas midden in de gang laat staan.

Gelukkig is Ole makkelijker, misschien komt het doordat hij pas acht is. Volgens mij houdt hij helemaal niet van voetbal, toch loopt hij als een trouwe hond achter me aan. Ik ben niet van plan om de baas over hem te gaan spelen, maar een vriend in deze saaie bedoening kan ik wel gebruiken. Bovendien heb ik iemand nodig om mee te voetballen.

‘Waar zijn de goede plekjes?’ vraag ik aan hem als ik mijn capuchon optrek tegen de druilerige miezer.

‘Ehm...’ Ole draait een rondje om zijn as en bekijkt de wijk alsof hij de straten voor het eerst ziet. ‘Daar om de hoek is een pleintje, daar kunnen we wel heen gaan.’

Ik haal mijn schouders op en roep naar mijn moeder dat ik met Ole meega.

‘Ole!’ Cas komt naar buiten gerend. ‘Niet te ver, hè? We gaan zo eten.’

Nadat we ook toestemming hebben van Cas sjok ik achter Ole aan over de glibberige stoeptegels.

Ik kijk even achterom naar de grote weg, waar ik zojuist nog met mijn moeder overheen reed. Met de auto was het drie kwartier. Lopend zal ik er meer dan een dag over doen om terug te komen bij mijn oude huis. Bij Bente, mijn andere vriendinnen, oude klasgenoten en mijn oude team. Het is nog maar een uur geleden dat Bente me uit stond te zwaaien, een heliumballon in de vorm van een regenboog in haar hand. *Get well soon*, stond erop, alleen had ze ‘well’ doorgestreept en er ‘back’ van gemaakt. Bente woont naast het ziekenhuis, waar haar moeder als verpleegkundige werkt, vandaar de ballon. Al kan alleen Bente zoiets bedenken. Haar ouders vonden het een vreselijk cadeau, dat zag ik aan hun gezichten. Maar ik moest er keihard om

lachen. Nu heb ik in ieder geval alvast wat gezelligs voor in mijn nieuwe kamer. Ik hoop dat mama de ballon goed vasthoudt als ze hem uit de bus haalt, anders vliegt hij zo terug naar Bente. Hij wel.

Als ik bijna tegen een lantaarnpaal op loop, draai ik mijn hoofd weer om.

Nieuwsgierige burens gluren vanachter hun gordijnen naar het vreemde gezicht dat achter Ole aan loopt. Die begroet netjes alle mensen die met dit weer buiten durven te komen.

‘Ken jij iedereen hier?’ vraag ik verbaasd als hij bij de derde begroeting weer iemand bij naam noemt.

‘Ja. We houden elke zomer een straatbarbecue.’

Ik trek mijn wenkbrauwen op. In de stad kende ik bijna niemand in onze wijk, behalve een paar klasgenoten en de meiden uit mijn team. Daar kon je doen en laten wat je wilde, er was toch niemand die op je lette.

‘Dus als ik hier in de bosjes poep, weet meteen het hele dorp het?’

Ole trekt zijn neus op. ‘Waarom zou je in de bosjes poepen? We hebben gewoon een wc, hoor.’

Ik schud mijn hoofd. ‘Dat is het punt niet.’

‘Hebben de huizen in de stad geen wc?’

‘Laat maar.’ Ik laat de bal uit mijn armen vallen en schiet hem voor me uit. Als we bij het pleintje aankomen, zet ik kracht bij zodat de bal tegen de muur aan knalt.

‘Zachtjes!’ waarschuwt Ole. ‘Meneer Goudriaan houdt erg van zijn coniferen.’

Coniferen. Wat een duur woord voor zo’n klein jongetje.

‘Had hij die maar niet voor een prachtig doel moeten planten.’

Ik schiet de bal nogmaals tegen de muur. Als dit het enige voetbalveldje in de buurt is, zullen die boompjes niet lang overleven.

Ole kijkt zenuwachtig om zich heen alsof die gemene buurman elk moment op kan duiken.

‘Overpassen?’ Ik schiet de bal in zijn richting, maar hij rolt onder zijn voet door precies tegen de stam van de kleinste conifeer aan. Ik grinnik zachtjes.

Ole haalt de bal met een rood hoofd tussen de naaldachtige takken vandaan.

‘We kunnen ook op de straat als je dat liever hebt? Er rijdt hier toch geen hond.’ Ik loop achteruit, met mijn ogen op de bal gericht, maar Ole blijft staan waar hij staat. Ook goed.

Na tien minuten heeft Ole geen zin meer en loopt hij terug naar huis.

Nog chagrijniger dan ik al was, schop ik de bal steeds harder tegen het muurtje. De coniferen beginnen al scheef te staan. Op de een of andere manier zorgt dat ervoor dat ik juist met nog meer kracht ga schieten. Ik sta op het punt om Bente wanhopig op te bellen en te vragen of ze me op komt halen, als er een stem klinkt.

‘Hé, kun je daarmee ophouden?’ Het gezicht van een jongen met blond piekhaar verschijnt om de hoek. Ik schat hem ongeveer van mijn leeftijd. Zijn smalle neus en gefronste wenkbrauwen geven hem een onaardige uitstraling.

‘Nee,’ zeg ik zonder te stoppen.

‘Meneer Goudriaan...’

‘Houdt erg van zijn coniferen, ja, dat weet ik.’

De jongen blijft verbaasd staan.

‘Ik ben niet bang voor meneer Goudriaan.’

‘Zou je wel moeten zijn.’ De jongen springt tussen mij en het muurtje in, en onderschept de bal.

‘Hé!’ Voor ik het weet, wipt hij de bal omhoog en houdt hem behendig boven de grond. De bal gaat van zijn knie naar zijn hoofd en via zijn voet naar zijn borst. ‘Moet ik nu onder de indruk zijn?’ Ik trek mijn wenkbrauwen op. Hoewel deze jongen me niks misdaan heeft, voelt het goed om mijn ergernis op iemand af te reageren.

Nu is het de jongen die onverstoord verdergaat.

‘Mag ik mijn bal terug.’ Ik laat het vraagteken achterwege, want dit is geen vraag.

De jongen kopt de bal omhoog en laat hem in zijn armen vallen. Hij doet een poging om de bal op zijn vinger te laten draaien. ‘Mooi balletje. Een originele?’ vraagt hij als hij de handtekeningen bekijkt. Het klinkt niet oprecht.

‘Geef terug.’ Ik steek mijn handen naar hem uit.

Tergend langzaam komt hij naar me toe. Maar op het laatste moment laat hij de bal vallen en speelt hem behendig om me heen. Eigenlijk wil ik niet meedoen aan zijn stomme spelletje, maar ik ben te blij dat ik eindelijk iemand heb gevonden die een balletje kan trappen.

Het duurt niet lang voordat ik de bal terugveroverd heb. Uitdagend kijk ik hem aan.

Hij draait zich om. ‘Ik moet gaan.’

Nee, niet nu al! Waarom gaat alles mis hier in dit stomme dorp? Ik geef de bal een trap. Te hard en ongecontroleerd. De bal ketst tegen de rug van de jongen.

‘Hé!’ Boos draait hij zich om.

‘Hoe heet de voetbalclub hier?’

Met zijn ogen tot spleetjes geknepen, pakt hij de bal op. Hij lijkt te twijfelen of hij antwoord zal geven. Dan zegt hij: 'Medea. Maar maak je geen illusies, er is geen meidenteam.' Hij gooit de bal op en zwaait zijn been door de lucht. Het ding vliegt omhoog en belandt ergens midden in de bosjes.

Aaargh! Kwaad stamp ik naar voren om de jongen uit te schelden, maar hij is al weg.

Met wilde bewegingen duw ik de takken opzij. Doorns prikken in mijn handen. Geen meidenteam? Hebben we onze gezellige, moderne stad verlaten voor dit achterhaalde, prehistorische dorp?

Ik schop de bal tussen de takken door en pak hem pas op als hij met een zielig rolletje de stoep vindt.

Met elke stap die ik zet, laat ik de bal op de grond stuiteren. Die jongen liegt. Elk dorp en elke stad heeft tegenwoordig toch wel een meidenteam? Dat moet haast wel. Hij zit me gewoon te jennen.

Ik maak een beetje meer haast. Als ik bij het huis kom, ontwijk ik iedereen die in de weg loopt, op zoek naar mijn telefoon. Ik gris hem van de kast.

'Sara, we gaan eten.'

'Ja, ik kom zo.'

'Nee, nu, we zaten al op je te wachten!'

Van de zenuwen ben ik vergeten hoe dit gat waar ik nu woon, heet. Ik vraag het zonder van het scherm op te kijken.

'Niet op je telefoon tijdens het eten.'

Ik kijk in het gemene gezicht van Ella. Een zucht die meer lijkt op een grom, verlaat mijn keel. Ik ga haar echt niet vragen of die jongen gelijk heeft. Dat plezier gun ik haar niet.

Stiefzus!

'Heb je de wijk een beetje kunnen verkennen?' vraagt mama. Ik knik met mijn mond vol pasta. 'Al valt er niet veel te verkennen. Ze hebben hier niet eens een voetbalveldje.'

Mama kijkt hoopvol naar Cas, die slikt nerveus zijn hap door. 'Job heeft twee doeltjes in zijn tuin staan.' Hij wijst met zijn duim naar de linker muur.

'Job?'

'De buurjongen, duh!' zegt Ella.

Ik werp een blik in de achtertuin. Die zal niet veel langer zijn dan tien meter. In de stad hadden we geen tuin, maar dat was ook niet nodig. Achter onze straat was een keigoed voetbalveldje met hekken eromheen. De meiden en ik kwamen er elke dag na school om de jongens uit te dagen. Het doet pijn om daaraan terug te denken.

Nu het is gestopt met regenen en het zonnetje voorzichtig door de wolken piept, is het perfect voetbalweer. Ik stel me voor dat de meiden een enthousiast potje aan het spelen zijn. Jamilah die de bal voor de zoveelste keer tegen de lat schiet, waar Bente klaarstaat om hem erin te koppen.

'Joehoe, aarde aan Mara.'

'Het is Sara,' grom ik terug. 'Bella!'

Ella rolt met haar ogen, die net zo groen zijn als het tafelkleed. In mijn fantasie zijn ze gifgroen, als slijm. 'Jij hebt afruimbeurt.'

Ik kijk naar mijn moeder om te achterhalen of het waar is. Die haalt verontschuldigend haar schouders op. Lekker warm welkom. Zuchtend schuif ik mijn stoel naar achteren.

Maar voordat ik begin met afruimen, haal ik mijn telefoon tevoorschijn en open het scherm onder het tafelkleed. De naam van het dorp is me weer te binnen geschoten en ik tik het in in

Google, samen met 'Medea'. Op de website klik ik op het kopje 'Teams'. Mijn hart zakt in mijn schoenen als ik alleen maar teams zie staan die beginnen met een J. Job had dus gelijk. Er zijn geen meisjesteams bij Medea.

'Sara.' Ik schrik op als mama me op mijn schouder tikt. Mijn telefoon klettert op de grond.

Zuchtend sta ik op. Waarom heb ik dit niet eerder opgezocht? Dan had ik nog beter mijn best kunnen doen om mama ervan te overtuigen om niet te verhuizen.

Met een stapel vieze borden slof ik naar de keuken. Als ik door het raam kijk, zie ik beweging in de tuin van de burens. Ik herken het blonde spriethaar van de jongen van vanmiddag.

'Wacht, is dat Job?'

Cas komt naast me staan. 'Ja, dat is hem. Hij is even oud als jij en voetbalt graag. Je zult het vast goed met hem kunnen vinden.'

Geërgerd leg ik mijn hoofd in mijn nek. Dit meen je niet.

Hoofdstuk 2

Ik staar naar het schuine plafond. Deze nacht leek eindeloos te duren. Het is veel te stil hier. Vreemd genoeg miste ik de herrie die we buiten ons appartement constant hoorden. Normaal gesproken werd ik wakker in een stil huis, omringd door een drukke stad. Nu is het andersom, het huis begint langzaam tot leven te komen terwijl het buiten doodstil is.

Bijna al mijn spullen zitten nog in dozen. Mama en Cas hebben alleen mijn bed in elkaar gezet. De ballon van Bente zweeft in de hoek van de verder lege kamer. Het enige wat ik heb gedaan, is mijn poster van het Nederlands vrouwenelftal boven mijn bed gehangen. Ik kijk naar hun vrolijke gezichten en even zie ik mijn eigen stomme grijns ertussen staan. Maar als er op mijn deur wordt gebonkt met de boodschap dat ik nu toch echt mijn bed uit moet komen, spat mijn droom uiteen.

Ik zwaai mijn benen over de bedrand en struikel over een kleine wereldbol. Die heb ik van mijn vader gekregen op mijn zevende verjaardag, zodat hij kon aanwijzen waar hij zou gaan wonen en werken. De wereldbol heeft jaren op mijn nachtkastje gestaan. Elke avond draaide ik eraan, om te kijken waar papa op de wereld was. Ethiopië is bijna van de bol verdwenen, zo vaak heb ik mijn vinger erop gelegd. Tanzania, waar papa nu is, staat

er nog helemaal op. Maar wat heeft het eigenlijk voor zin om naar een wereldbol te kijken? Ik kijk liever naar mijn echte vader. Met een boog gooi ik het ding tussen mijn andere ingepakte spullen.

Ik vis wat kledingstukken uit een doos. Mijn handen vinden de zachte stof van mijn favoriete shirt. Ik trek het onder de stapel vandaan. Mama heeft me wel eens gezegd dat als je iets gaat doen wat je spannend vindt, je een outfit aan moet trekken waar je je prettig in voelt. Dan ben je meteen minder nerveus.

‘Goedemorgen, zonneshijn,’ zegt mijn moeder zonder op te kijken als ze me beneden hoort komen. ‘Cas heeft een heerlijke smoothie gemaakt.’

Ik ga met mijn ogen langs de rijkelijk gedekte ontbijttafel. Ik ben niet gewend om met een heel gezin te ontbijten. Mama was meestal al naar haar werk en ik smeerde wat boterhammen bij het aanrecht. Nu ziet de tafel eruit als bij een heuse paasbrunch.

‘Ik dacht dat je wel wat extra energie kon gebruiken vandaag.’ Cas draait zich naar me om, zijn blauwe ogen glijden af naar mijn shirt, maar hij vertrekt geen spier.

‘Pap! Ole houdt al een half uur de badkamer bezet!’ Ella komt de kamer binnengestormd. Haar donkerblonde haren liggen als een vogelnest op haar hoofd. ‘Als ik vandaag te laat kom, sleur ik hem persoonlijk uit zijn klas om...’ Ella stopt midden in haar zin als ze ziet wat ik aanheb. ‘Vertel me alsjeblieft dat dat je pyjama is.’

Ik laat mijn glas vlak voor mijn mond in de lucht hangen. Langzaam schuif ik mijn stoel naar achteren en wijs naar mijn shirt. ‘Dit, bedoel je?’ Ella kijkt ernaar alsof het vol vlekken zit. ‘Dit is mijn ik-kom-indruk-maken-op-mijn-eerste-schooldag-

outfit.’ Rustig schuif ik terug aan tafel en neem een slok van de gele substantie die Cas voor me heeft ingeschonken.

‘Is dat een echt voetbalshirt?’ vraagt Ole als hij met natte haren aan de ontbijttafel verschijnt.

‘Een echt OranjeLeeuwinnen-thuisshirt,’ antwoord ik met trots.

‘Cool,’ zegt hij, waarna hij aanvalt op zijn eigen smoothie.

Mama draait zich zuchtend om. Ze weet dat ze deze discussie niet van me gaat winnen. Ik doe toch wat ik wil. Heeft ze me zelf geleerd.

‘Ella, wil jij Sara vandaag wegwijs maken op school? Ze zit bij meester Ties in de klas. Als jij haar kunt vertellen waar ze haar fiets kan stallen en het lokaal kan vinden.’ Cas doet duidelijk zijn best om vriendelijk maar dwingend te klinken.

Ella begint al tegen te strubbelen, als Cas zegt: ‘Het was geen vraag.’

Snuivend schuift Ella haar stoel naar achteren en ze stampet naar boven.

‘Bedankt, Cas.’ Ik veeg mijn gezicht schoon aan een servetje met zilveren sneeuwvlokken erop. ‘Maar ik vind het zelf wel.’

De fotolijstjes op het kastje staan weer rechtop. Zeven Ella’s en vier Oles kijken me lachend aan. Ze lijken eigenlijk best veel op elkaar, als je ze zo samen ziet. Allebei hetzelfde blonde, steile haar als Cas, dezelfde kleine mond en lichtelijke flaporen. Alleen zijn Ella’s ogen groen en die van Ole blauw.

Cas houdt me tegen. ‘Ze kan best een beetje haar best doen.’ Hij knijpt in mijn schouder alsof hij wil zeggen: geef haar een kans.

De ringtone van mijn telefoon klinkt. Shit, vergeten! Ik veeg

over het scherm. Het gezicht van mijn vader verschijnt in beeld.
'Saartje.' Hij lacht zijn tanden bloot.

Mama kijkt me geërgerd aan, ze had me nog zo gezegd om papa hierover in te lichten. Ik neem mijn telefoon mee naar de gang. 'Pap, ik had je toch verteld over de verhuizing? Dat was gisteren.'

'Dat meen je niet!' Er verschijnt een grote glimlach op zijn gezicht, alsof de verhuizing één groot feest is. 'En hoe is het? Mooie nieuwe kamer?'

'Stom. En valt wel mee. Maar we kunnen dus niet meer elke ochtend videobellen.' Want dat deden we. Elke schooldag belde hij me om acht uur stipt. Want in Tanzania is het nu twee uur later en om tien uur heeft hij koffiepauze. Omdat mama dan toch al de deur uit was en ik na school geen tijd heb, was dit voor ons het perfecte moment om bij te kletsen.

Maar nu dus niet meer. Mama wil graag als gezin ontbijten. En daar hoort papa blijkbaar niet bij.

Papa's gezicht betreft, maar hij herstelt zich snel. 'We vinden wel een nieuwe tijd.' Hij knipoogt. 'Maar, vandaag dus je eerste schooldag?' Hij kijkt veelbetekenend in de camera.

Ik haal mijn schouders op en stoot een zuchtend soort 'ja' uit.

Papa's mondhoeken krullen omhoog. 'Geen zorgen, Saar, jij maakt altijd snel nieuwe vrienden.'

Ik zeg niets. Zo makkelijk is dat niet.

'Weet je nog, je eerste schooldag op de basisschool?'

Ik weet het nog wel, maar hij kan het niet weten. Hij was er niet eens bij.

'Je had er zo veel zin in. En toen het zover was, hield je je huilend vast aan mama.' Papa glimlacht bij de herinnering. Ook al is

het dus niet zijn herinnering, maar een verhaal waar mama niet over uitgesproken raakt.

'En toen we je 's middags op kwamen halen, vroeg je of Bente bij ons kon spelen.'

'Jij kwam me niet ophalen, je was er niet eens bij,' val ik uit.

Papa doet alsof het hem niet raakt. 'Het voelt alsof ik er bij was. En zo zal het vanmiddag ook voelen. Ik ben toch altijd bij je? Ook al zit ik hier.'

Ik schud mijn hoofd, maar moet toch een beetje lachen. Op de een of andere manier lukt het me nooit om boos op hem te zijn.

'Het komt goed, Saartje, dat weet ik zeker.'

'Ja, ja.' Er klinken allerlei achtergrondgeluiden bij papa. Geschreeuw in een taal die ik niet kan verstaan, gehuil en gordijnen die open en dicht worden getrokken. Het is altijd druk en chaotisch op zijn werk. Er zijn meer patiënten dan het ziekenhuis officieel kan hebben. Papa heeft dus eigenlijk nooit tijd voor zijn koffiepauze, maar daar doet hij gelukkig wel altijd zijn best voor.

'Ga nou maar weer werken,' zeg ik lachend als hij voor de derde keer iets roept naar iemand buiten beeld.

'Ja, ik moet gaan.' Papa's gezicht verschijnt weer voor de camera. 'Veel plezier vandaag!' Hij steekt zijn duim naar me op.

Ik knik en draai mijn scherm weg als Ella de trap af loopt en tegen me aan botst.

'Oké, doei pap!' zeg ik zacht, zodat Ella het niet hoort. Waarom weet ik ook niet.

Het fietstochtje naar school duurt maar vijf minuten. We passeren huizen die weinig verschillen van Cas' huis, of eigenlijk,

ons huis. De ochtendzon piept tussen de daken door. Onderweg komen we geen enkel stoplicht tegen, geen getoeter van ongeduldige automobilisten en geen rinkelende trams.

Ella fietst vijftig meter voor Ole en mij uit. Met kwade bewegingen duwt ze haar trappers rond.

‘Is jullie ritje altijd zo gezellig of heb ik het nu voor je verpest?’ vraag ik aan Ole.

‘Ze fietst altijd voor me uit, maar meestal is de afstand minder groot.’

‘Sorry,’ mompel ik. ‘Waarom is ze eigenlijk chronisch chagrijnig? Is ze altijd zo geweest?’

Ole staat op zijn trappers om me bij te kunnen houden. ‘Ik denk dat het erger is geworden na de scheiding.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Misschien mist ze mama. Of hoe het was, voordat papa en mama gingen scheiden.’ Dat is nu al drie jaar geleden.

Een triest gevoel bekruipt me. Ik kan me niet veel herinneren van de scheiding tussen mijn ouders. Mijn vader was er eigenlijk sowieso al nooit. Ik weet niet op welk moment de scheidingspapieren definitief getekend zijn. Al zolang ik me kan herinneren, woonde papa ergens aan de andere kant van de wereld. Tot ik een jaar of vijf was, sliep hij bij ons in huis als hij over was. Op mijn zesde verjaardag kwam papa nog wel langs, maar hij bleef niet slapen. Waarschijnlijk zal dat het moment geweest zijn dat mijn moeder er klaar mee was. Papa ging liever zijn droom als tropenarts achterna dan bij zijn gezin te blijven. Er zijn gelukkig nooit ruzies geweest. En al mis ik papa vaak, ik weet eigenlijk niet beter. Mama en ik hadden het goed samen. Maar nu zijn we niet meer met z’n tweeën.

Ik weet dat het bij Cas en Tamar anders is. Volgens mama is de

moeder van Ella en Ole niet in staat om voor haar kinderen te zorgen. Mama zegt dat ze ‘zichzelf is kwijtgeraakt’, wat dat dan ook mag betekenen. Ella heeft wel eens gezegd dat haar moeder niet goed voor zichzelf zorgt. Daarom wonen Ella en Ole bij Cas. Ik weet niet precies wat er aan de hand is, maar het klinkt niet heel gezellig.

‘Hier is het.’ Ole snijdt me bijna af als hij opeens de bocht om gaat en een groot schoolplein op fietst. Hij stapt af zodra hij het hek door is. Ik blijf naast hem fietsen.

‘Je mag niet fietsen op het schoolplein,’ wijst hij me terecht.

Ik kijk om me heen. Op mijn oude school mocht je officieel ook niet fietsen op het schoolplein, maar iedereen deed het toch. Hier niet. Iedereen loopt netjes naast zijn fiets.

‘Jij kunt je fiets daar het beste in de stalling zetten.’ Ole wijst naar de linker kant van het plein. ‘Die is voor de bovenbouw. Als je daar op me wacht, kan ik je de weg wijzen naar de klas van meester Ties.’

Ik wil hem bedanken, maar we zijn allebei verbaasd als we Ella bij de fietsenstalling zien staan wachten.

Ole kijkt me even aan en zegt dan: ‘Tot vanmiddag.’ Dan verdwijnt hij naar de andere kant van het plein.

‘Fijn, dat je op me hebt gewacht,’ zeg ik tegen Ella als ik mijn fiets op slot heb gezet.

‘Dat doe ik niet voor jou, hoor.’ Ella stampert ervandoor.

Ik loop snel achter haar aan en kijk om me heen naar de voornamelijk blonde koppies. Hun gezichten draaien ook mijn kant op, ze hebben meteen door dat ik hier nieuw ben. Ik trek onbewust

mijn eigen donkere paardenstaart aan. Met een Iraanse vader en Nederlandse moeder heb ik een beetje van beiden.

‘Dat is jouw klas.’ Ella wijst naar het lokaal links. Gelukkig leek het mama en Cas geen goed idee om Ella en mij in dezelfde klas te plaatsen.

‘Hé.’ De buurjongen met het blonde, bijna witte spriethaar verschijnt voor mijn neus. ‘Ben jij Ella’s stiefzusje?’ Een priemende vinger wijst mijn kant uit.

‘Niet alleen Ella’s stiefzusje, maar ook jouw nieuwe buurmeisje.’ Ik loop om hem heen om mijn tas op te bergen.

‘En je nieuwe klasgenoot.’ Ella grijnst alsof ze het allemaal heel grappig vindt. Ze ritst haar jas open en hangt hem aan de kapstok. ‘Succes met haar, Job.’

Job zucht dramatisch.

Ik moet zeggen dat ik ook niet echt sta te springen om het klaslokaal met deze arrogante gast te delen. Want ook al hebben we elkaar pas één keer ontmoet, hij kwam niet echt op me over als iemand met wie ik bevriend zou willen worden. Maar er zullen vast ook aardige kinderen in dit dorp zijn. Toch?

Ik wacht tot Job weg is, voordat ik mijn jas openrits. Ik wil niet dat hij mijn entree verpest.

‘Gaaf shirt.’

Voor me staat een meisje met hetzelfde blonde haar als Job. Ze kijkt me vrolijk aan.

‘Ik ben Jet.’ Ze steekt haar hand naar me uit. ‘Jobs tweelingzus.’ Ze haalt haar schouders op, alsof ze wil zeggen dat ze er ook niets aan kan doen dat haar broer een eikel is.

‘Kom Jet, we gaan.’ Ella slaat demonstratief haar arm om Jets schouder en duwt haar het rechter lokaal in.

Ik trek mijn shirt recht, haal een keer diep adem en stap dan met zelfverzekerde passen de klas binnen. Ik ben blijkbaar een van de laatsten, want bijna alle stoelen zijn al bezet.

‘Ha, jij moet Sara zijn.’ Een meester met een ongestreken blouse en een vale spijkerbroek steekt zijn hand uit. ‘Ik ben meester Ties.’ Hij ziet er nog jong uit. Zijn lichtbruine haren hangen slap over zijn voorhoofd, maar zijn ogen staan vriendelijk. ‘Jongens en meisjes, dit is jullie nieuwe klasgenoot, Sara.’

Alle gezichten draaien mijn kant op. Ik zie hoe hun ogen – net als die van Cas vanochtend – van mijn gezicht naar mijn shirt glijden.

De tafeltjes staan in groepjes, met in het midden een gekleurd pennenbakje. Job zit bij het raam, in een groepje met twee andere jongens.

Aan de muur hangen posters van boeken en een grote wereldkaart. Het prikbord is leeg, de knutselwerkjes en tekeningen moeten nog gemaakt worden.

Ik kijk naar mijn nieuwe klasgenoten, hun gezichten staan vriendelijk en nieuwsgierig.

Een beetje ongemakkelijk steek ik mijn hand op. ‘Hoi, ik ben Sara en over tien jaar draag ik dit shirt met mijn eigen rugnummer erop.’ Ik probeer stoer te klinken en meestal vind ik het ook niet vervelend om in het middelpunt van de belangstelling te staan, maar het feit dat er nu meer dan twintig paar onbekende ogen naar me kijken, maakt dat ik me toch niet heel erg op mijn gemak voel.

‘Goed, Sara. Ik had bedacht dat je naast Job kunt gaan zitten, want als ik het goed heb begrepen, wonen jullie bij elkaar in de straat.’

‘Dat klopt, we zijn burens. Maar als u het niet erg vindt, zit ik liever hier.’ Ik wijs naar een lege stoel achter in de klas.

Meester Ties knikt.

Naast me zit een meisje van wie haar haren in twee ingevlochten vlechten over haar schouders hangen. Ze glimlacht verlegen naar me.

‘Mooie vlechten,’ zeg ik zachtjes als meester Ties met de les begint.

De huid onder haar sproetjes kleurt roze en haar mondhoeken krullen omhoog. ‘Zelf gedaan.’

Die sproetjes doen me denken aan Bente. Dit was een goede beslissing.

‘Ik ben Viënn,’ zegt het meisje en ze schuift haar boek naar het midden van onze tafels.

Zie je wel? Er zijn ook nog aardige mensen in dit dorp.

Samen met Viënn loop ik in de pauze de klas uit. Ze vertelt me net dat haar broer sinds kort op voetbal zit, na jarenlang gehockeyd te hebben.

‘Toen hij een hockeybal op zijn oog had gekregen, was hij er klaar mee. Hij kon er vijf dagen lang niets mee zien. En voetballen zijn minder hard.’

‘Ai, dat lijkt me niet prettig.’ Dit lijkt me niet het juiste moment om te zeggen dat er bij voetbal ook genoeg ongelukken gebeuren. ‘Bij welke club speelt hij?’

‘Medea, hier in het dorp. Het is letterlijk naast de hockeyclub. Ik heb ook een jaar gehockeyd, maar ik kon niet overweg met die stick.’

‘Dat is inderdaad niet zo handig,’ zeg ik lachend. ‘Zullen we

een bal meenemen?’ vraag ik aan haar als we onze jassen pakken.

‘Een bal?’ zegt Viënn, alsof ik net heb voorgesteld om een opblaaskrokodil mee te nemen.

Ik kijk om me heen in de hoop dat er ergens op wonderbaarlijke wijze een bal opduikt. Job rent me voorbij, mét een bal onder zijn arm.

‘Kom!’ Ik draai me om naar Viënn. Ze is aan de praat geraakt met twee andere meisjes. Er vormt zich een knoop in mijn maag. Ik had gedacht dat Viënn misschien ook nog geen vriendinnen had, omdat er niemand naast haar zat in de klas. Maar dat slaat natuurlijk nergens op. Waarom zou zo’n aardig meisje als Viënn geen vriendinnen hebben?

Ik overweeg om in m’n eentje achter Job aan te rennen, maar besluit om het toch niet zo snel op te geven en loop naar Viënn toe. ‘Ga je mee naar buiten?’ vraag ik voorzichtig als er een stilte valt in het gesprek tussen de drie meisjes.

Viënn knikt en tot mijn verbazing laat ze de meisjes achter om met me mee te lopen.

Het schoolplein is veel groter dan op mijn oude school en ik had vanmorgen al gezien dat er een doel achter op het plein staat. Daarachter ligt een flink weiland; dat zou nog eens een goed voetbalveldje zijn! Op die paar koeien na dan.

Een aantal jongens staat voor het doel om de teams te verdelen.

Voordat ik er goed over na kan denken, pak ik Viënn bij haar arm. Als ik naar de jongens toe loop, schiet me iets te binnen. ‘Hou je eigenlijk van voetbal?’ vraag ik aan haar.

‘Ik kan wel kijken,’ stelt ze voor.

Teleurgesteld laat ik mijn schouders zakken. ‘Oké.’ Ik draai me

weifelend om. Is het wel slim om haar nu daar te laten staan? Laat ik dan mijn kans op een vriendschap lopen?

Maar Viënn steekt haar duim naar me op en lacht. 'Maak ze in!' Gerustgesteld ren ik naar de jongens toe. 'Mag ik meedoen?'

De jongens draaien zich om en ik kijk recht in het gezicht van Job.

'Je bent te laat. We hebben de teams al verdeeld.'

Ik kijk de andere jongens aan, niemand lijkt heel enthousiast te worden van mijn aanwezigheid. Tot mijn geluk zie ik ook twee meisjes in de groep. De een is blond met felblauwe ogen en de ander heeft ongeveer dezelfde lichtgetinte huidskleur als ik en draagt een paars hoofdoekje.

Het blonde meisje stapt naar voren. 'Natuurlijk mag je meedoen. Ons team is in de minderheid, dus je hoort bij ons.'

GIRL
POWER

Blij loop ik haar kant uit.

'Ik ben trouwens Kate,' zegt het blonde meisje, terwijl ze naar het grote doel loopt. 'Ik kan heel goed verdedigen. Waar wil jij graag staan?'

'Mijn positie is rechtsvoor, en mijn naam is Sara.'

'Oké jongens, Sara staat in de aanval!'

Grijnzend loop ik naar voren. Ik zwaai nog even naar Viënn, die nog steeds langs de kant staat. Maar als de bal in het veld wordt gegooid, verdwijnt alles naar de achtergrond.

Hoofdstuk 3

Ook al heb ik op de woensdagmiddag geen training meer, het blijft mijn favoriete schooldag.

Ik sla hard tegen de hand van meester Ties voor een high five als ik de klas uit loop. Hij is gelukkig wel een toffe meester, eentje die van grapjes houdt en niet door de klas schreeuwt. Op mijn eerste schooldag deden we speciaal voor mij een kennismakingsspel. Dus nu ken ik al bijna alle namen van mijn nieuwe klasgenoten, die best oké lijken. En gisteren mochten we, nadat we al ons werk af hadden, een uur lang buiten spelen. Toen kon ik weer voetballen met Kate en Aïsha, het andere meisje dat van voetbal houdt.

'Tot morgen!' zeg ik tegen Viënn als we de school uit lopen. Gisteren zijn we samen naar huis gefietst, maar ze gaat nu naar haar oma. Ze steekt lachend haar hand naar me op.

Ik kijk om me heen of ik Kate en Aïsha nog zie. Misschien hebben zij zin om vanmiddag ergens te gaan voetballen.

'Weet je de weg naar huis nog niet?' vraagt Job als hij de school uit loopt en per ongeluk expres tegen me aan botst.

Job heeft nog geen aardig woord tegen me gezegd en ik vraag me af wat ik verkeerd gedaan heb. Ik negeer hem, maar draai me naar hem terug als mijn blik op zijn tas valt. Het is een grote

